

החברים, אכל יש לנו להסתפל בו, שאשריהם ישראל שהקדוש ברוך הוא נתן להם תורה לדעת כל הדרכים הנספרות ולגלות להם סודות עליונים, והרי זה נתבאר. אשריך ארץ - זו ארץ החיים, משום שהמלך שלה מזמין לה כל הברכות שהתברכה מהאבות העליונים, הסוד של וא"ו, שהוא עומד להריק עליה ברכות תמיד, והוא בן חורים, בן היובל שמוציא את העבדים לחרות, בן העולם העליון שמוציא תמיד את כל החיים וכל האור וכל שמן משחה, והכל משפיע הבן הבכור הנה לארץ הזו, כמו שנאמר (שמות ד) בני בכרי ישראל, ומשום כף אשריך ארץ.

ומה שנאמר אי לך ארץ שמלכך נער, כמו שבארוה, שהארץ התחתונה הזו והעולם העליון לא יונקים אלא מתוך שלטון [של מעלה] של הערלה, והכל מאותו המלך שנקרא נער, כמו שבארוה - אוי לארץ שצריכה לינק כף.

בא ראה, הנער הנה אין לו מעצמו כלום, רק פשוט ברכות לעתים ידועים, וכל הפעמים שנמנעו ממנו, ונסגמה הלכנה ונחשקת, והברכות נמנעות ממנו. אוי לעולם שצריך לינק בשעה הזו. ועוד, בכמה דינים נדון העולם הנה טרם יונק ממנו, שהכל מתקיים בדין ונעשה, ונתבאר [כד].

בא ראה, ותמת שרה בקרית ארבע - סוד הוא, משום שלא היתה מיתתה על ידי אותו הנחש עקלתון, ולא שלט בה כמו שאר בני העולם ששולט בהם, ועל ידו מתו בני העולם מיום שגרם להם אדם, פרט למש"ה ואהר"ן

בן חורים ושריך בעת יאכלו. האי קרא (צח ב) אוקמוה חבריך, אבל אית לן לאסתפלך ביה, דזכאין אינון ישראל דקודשא בריך הוא יתב לון אורייתא למנדע כל אורחין סתימין ולא תגלייא לון רזין עלאין והא אתמר.

אשריך ארץ, דא ארץ החיים, בגין דמלכא דילה אזמין לה כל ברכאן דאתברכא מאבהן עלאין, רזא דוא"ו דאיהו קיימא לארקא עליה ברכאן תדיר, ואיהו בן חורים בן יובל דאפיק עבדין לחירו, ברא דעלמא עלאה דאפיק תדיר כל חיין וכל נהירו וכל משח רבות, וכלא אנגיד האי

ברא בוכרא להאי ארץ כמה דאת אמר (שמות ד) בני בכרי ישראל, ובגין כף אשריך ארץ.

ומה דאתמר אי לך ארץ שמלכך נער כמה דאוקמוה, דהאי ארץ תתאה ועלמא תתאה לא ינקא אלא מגו שלטנותא (דעילא) דערלה. וכלא מההוא מלכא דאקרי נער כמה דאוקמוה. ווי לארעא דאצטריך לינקא הכי.

תא חזי, האי נער (דף קכה ע"א) לית ליה מגרמיה כלום בר פד נטיל ברכאן לזמנין ידיען, וכל זמנין דאתמנעו מגיה ואתפגים סיהרא ואתחשף וברכאן אתמנעו מגיה, ווי לעלמא דאצטריך לינקא בההיא שעתא. ועוד בכמה דינים אתדן האי עלמא עד לא ינקא מגיה, דכולא בדינא אתקיים ואתעבד ואוקמוה (הכ"ב).

תא חזי, ותמת שרה בקרית ארבע. רזא איהו, בגין דלא הוה מיתתה על ידא דההוא נחש עקימאה, ולא שלט בה כשאר בני עלמא דאיהו שליט בהו. ועל ידיה מתו בני עלמא מיומא דגרים לון

בני עלמא דאיהו שליט בהו. ועל ידיה מתו בני עלמא מיומא דגרים לון

ומרז"ם, שכתוב בהם על פי ה'.
ומשום כבוד השכינה לא כתוב
במרז"ם על פי ה'.

אבל בשרה כתוב בקרית ארבע.
הסוד של קרית ארבע בסוד עליון,
ולא על ידי אחר. בקרית ארבע,
ולא בנחש. בקרית ארבע, היא
חברון. שהתחבר דוד המלך עם
האבות, ועל כן לא היתה מיתתה
ביד אחר אלא בקרית ארבע.

בא ראה, פאשר הימים של אדם
התקיימו בדרגות עליונות, מתקנים
האדם בעולם. כיון שלא מתקנים
בדרגות העליונות, יוצאים
ויורדים למטה, עד שקרבים
לדרגה הזו שבה שורה המות. ואז
נוטלת רשות להוציא הנשמה,
וטסה העולם בפעם אחת ונוטלת
הנשמה, ומטמא את הגוף ונשאר
טמא. אשרי הצדיקים שלא
נטמאו ולא נשארה בהם טמאה.

ובא ראה, באמצע הרקיע נקשר
דרך אחד מביהיק, והוא נחש
הרקיע, שכל הפוכבים הדקים
כלם קשורים בו ועומדים בו תלי
תלים, והם ממנים [בצד] על מעשי
בני העולם שבסתר.

בדגמת זה כמה קבוצות מלאכי
דין יוצאות לעולם מזה הנחש
העליון הקדמון שהתפתח בו
אדם, וכלם ממנים בסתר מעשי
העולם, ומשום כך, בא אדם
להטהר - מסייעים אותו מלמעלה,
והסיוע של רבו מקיף אותו
ונשמר ונקרא קדוש.

בא האדם להטמא - כמה חבילות
של אורות מזדמנים לו, וכלם
[סוכבים] שורים בו ומסוכבים אותו
ומטמאים אותו, ונקרא טמא.
וכלם הולכים ומכריזים לפניו
טמא טמא, כמו שנאמר (ויקרא יא)
וטמא טמא יקרא. וכלם קשורים

אדם בר מש"ה ואהר"ן ומרז"ם דכתיב בהו
על פי י'. ובגין יקרא דשכינתא לא כתיב
במרז"ם על פי י'.

אבל בשרה כתוב בקרית ארבע, רזא
דקרית ארבע ברזא עלאה, ולא על
ידא אחרא. בקרית ארבע, ולא בנחש.
בקרית ארבע היא חברון, דאתחבר דוד
מלפא באבהו, ועל דא לא הוה מיתתה
בידא אחרא אלא בקרית ארבע.

תא חזי, פד יומין דבר נש אתקיימו בדרגין
עלאין, אתקיים בר נש בעלמא. כיון
דלא אתקיים בדרגין עלאין, נפקי ונחתי
לתפא עד דקריבו להאי דרגא דמותא שריא
ביה, וכדין נטיל רשו לאפיק נשמטא וטאס
עלמא בזמנא חדא ונטיל נשמטא וסאיב
ליה לגופא ואשתאר מסאבא. זכאין אינון
צדיקיא דלא אסתאבו ולא אשתאר בהו
מסאבותא.

ותא חזי באמצעות דרקיעא אתקטר חד
אורחא קסטריא ואיהו חויה דרקיעא
דכל ככבין דיקיין פלהו קטירין ביה וקיימי
ביה תלי תלין, ואינון ממנן בסתירו (ס"א בסטירו)
עובדי בני עלמא.

בגוונא דא כמה חבילי טהירין נפקי
לעלמא מהאי חויה עלאה קדמאה
דאתפתא ביה אדם, וכלהו ממנן בסתירו
עובדי (דף קכה ע"ב) עלמא, ובגין כך אתי בר נש
לאתדפאה, מסייעין ליה מלעילא, וסיועא
דמאריה סחרא ליה ואסתמר ואקרי קדוש.
אתי בר נש לאסתאבא, כמה חבילין
טהירין אזדמנו ליה. וכלהו (פסחו)
שריין ביה ומסחרין ליה ומסאבין ליה
ואקרי טמא, וכלהו אזלי ומכריזי קמי, טמא

טמא כמה דאת אמר, (ויקרא